La competència de la Fira Mediterrània I

Hi ha una emprenedoria que ressalta per sobre de totes les altres. És la que emana de gent sense

coixí econòmic, però amb molta empenta i il·lusió. Aquesta era la caixa d'eines d'un grupet d'okupes de Manresa, farts de sobreviure a base d'ajudes de l'estat, de beneficència, de repassar els contenidors a les millors hores, de petits furts a les classes dominants i de reciclar els coloms digestivament...

Els vaig veure per primer cop a la llera del Cardener, un lloc que devien freqüentar com a mínim des de la nevada de farlopa i l'aparició dels "narcopelegrins" a la ruta ignasiana. Precisament, jo tornava de veure el peregrí de la barca, ja que des que el dietista em va recomanar reduir el consum de carn i menjar més peix per reduir la fatiga, gaudia dels peixos enfarinats del Cardener, i aquell dia fins i tot em vaig animar a fer el menú ignasià llepant crancs de riu i gripaus. I realment notava la diferencia als pocs minuts de consumir-los. La nutrició és molt important tant per a la fauna com per a la flora, sobretot si està adulterada. Em trobava a la llera del Cardener, a pocs metres d'ells, hiperventilat i, segons em semblava, recolzat en un arbre -tot i que en realitat ja havia caigut enrere i m'havia menjat un coixí de fulles, un esbarzer i ja duia les ulleres tortes. Ells estaven inspirats: «La nostra proposta de valor té l'avantatge que la gent no esperarà res de la Fira Cardenària. Aquests pretensiosos de la Mediterrània pretenen portar a Manresa artistes de massa lluny, i jo he vist alguns dels espectacles, evidentment gratuïts, i eren "trash"! Nosaltres ens centrarem en merdes artístiques de la zona del Cardener». Aleshores, crec que van intentar validar la proposta fent-me servir de públic, no recordo si els vaig donar permís, però era l'únic imbècil que estava contemplant l'escena, encara que només fos per raons psicomotrius. Un noi va plantar una llavor i va començar a ballar, l'altre va començar a tocar l'harmònica i una noia va relatar una rondalla delirant just després d'oferir-me un cigarret amanit.

Crec que la gràcia del seu espectacle era que la planta creixés alimentada per l'ofrena artística -suposo que van aferrar-se a la premissa de l'arrel de la Fira Mediterrània-, i no els vaig voler desmoralitzar. Però quan ja estava a punt de perdre el coneixement, els gossos que portaven -que també feien pinta d'anar servits- van començar a orinar allà on hi havia plantada la llavor. Ho vaig trobar bonic... Quan em vaig despertar, la planta havia crescut i jo tenia la cara molla. En aquell moment, vaig pensar que una iniciativa amb propostes musicals, arts escèniques i cultura popular de quilòmetre zero podria ser interessant... Però bé, ja us explicaré com va anar la primera edició de la Fira Cardenària versus la 25a Fira Mediterrània.